

Motivele și principalele argumente

Recursul este formulat împotriva Hotărârii Tribunalului din 14 martie 2014 în cauza T-302/11. Această hotărâre a fost notificată recurentei la 14 martie 2014. Prin această hotărâre, Tribunalul a respins acțiunea introdusă de recurentă împotriva Deciziei Comisiei din 30 martie 2011 în cazul COMP/39520 – Ciment și produse conexe, C(2011) 2361 final.

Recurenta invocă în total șapte motive.

În primul rând, Tribunalul nu ar fi examinat în mod adecvat obligația de indicare a scopului solicitărilor de informații, care rezultă din articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 ⁽¹⁾, și a aplicat în mod eronat această obligație. Tribunalul nu ar fi analizat în mod suficient conținutul deciziei de solicitare de informații și nu ar fi respectat cerințele care se impuneau Comisiei în temeiul obligației de motivare.

În al doilea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept întrucât a considerat că obligația de motivare care rezultă din articolul 296 al doilea paragraf TFUE putea fi limitată de articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003. De aceea Tribunalul nu a examinat fondul criticii întemeiate pe nemotivarea opțiunii de a adopta o decizie de solicitare de informații. Tribunalul nu ar fi examinat în mod adecvat nici critica întemeiată pe nemotivarea termenului stabilit. Hotărârea sa ar cuprinde motive formulate în mod identic cu cele utilizate pentru a răspunde unei critici cu un conținut diferit, invocat într-o procedură paralelă.

În al treilea rând, Tribunalul nu ar fi examinat în mod adecvat „necesitatea” în sensul articolului 18 alineatul (3) prima teză din Regulamentul nr. 1/2003, întrucât a apreciat că nu îi revenea Comisiei sarcina de a realiza o expunere detaliată a ansamblului indiciilor pertinente. În plus, acesta ar fi stabilit cerințe nejustificate cu privire la legătura dintre prezumția serioasă de încălcare și necesitatea informațiilor solicitate. În continuare, Tribunalul ar fi interpretat în mod eronat articolul 18 alineatul (3) prima teză din Regulamentul nr. 1/2003, întrucât a apreciat că nu se impunea verificarea caracterului adecvat al informațiilor solicitate. Acest aspect ar conduce în plus la o atingere adusă dreptului la o cale de atac care decurge din cuprinsul articolului 18 alineatul (3) a treia teză din Regulamentul nr. 1/2003.

În al patrulea rând, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat articolul 18 alineatul (3) prima teză din Regulamentul nr. 1/2003 drept temei juridic al solicitării Comisiei de a pregăti, strânge și prelucra informații care nu se aflau la dispoziția recurentei.

În al cincilea rând, Tribunalul ar fi respins critica întemeiată pe durata redusă a termenului de răspuns limitându-se să indice în mod abstract anvergura economică a recurentei și bazându-se așadar pe motive insuficiente și incoerente.

În al șaselea rând, Tribunalul nu ar fi respectat criteriul preciziei actelor Uniunii Europene, considerând că decizia de solicitare de informații era suficient de precisă, deși el însuși a constatat că întrebările care figurau în aceasta utilizau termeni vagi. În plus, acesta nu ar fi examinat criticile specifice întemeiate pe lipsa de precizie și ar fi adus atingere dreptului la o cale de atac [a se vedea articolul 18 alineatul (3) a treia teză din Regulamentul nr. 1/2003].

În al șaptelea rând Tribunalul ar fi încălcat dreptul la apărare al recurentei, întrucât a apreciat că aceasta trebuia să realizeze aprecieri pe care Comisia le putea utiliza în cadrul unei analize economice vizând dovedirea unei presupuse încălcări a dreptului Uniunii în domeniul înțelegerilor.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

Recurs introdus la 23 mai 2014 de Schwenk Zement KG împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 14 martie 2014 în cauza T-306/11, Schwenk Zement KG/Comisia Europeană

(Cauza C-248/14 P)

(2014/C 223/16)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Schwenk Zement KG (reprezențanți: M. Raible și S. Merz, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

1. anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 14 martie 2014 în cauza T-306/11, în măsura în care prin aceasta s-a respins cererea recurente;
2. anularea în întregime a Deciziei C(2011) 2367 final a Comisiei din 30 martie 2011 (cazul COMP/39520 – ciment și produse conexe), în temeiul articolului 263 alineatul al patrulea paragraf TFUE, în măsura în care o vizează pe recurentă;
3. cu titlu subsidiar în raport cu cea de a doua concluzie, trimiterea cauzei la Tribunal pentru ca acesta să se pronunțe potrivit aspectelor de drept stabilite prin hotărârea Curții,
4. în orice caz, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurentă în legătură cu procedurile în fața Tribunalului și a Curții.

Motivele și principalele argumente

Recursul este îndreptat împotriva Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene (denumit în continuare „Tribunalul”) din 14 martie 2014 în cauza T-306/11, în măsura în care o vizează pe recurentă. Hotărârea a fost comunicată SCHWENK Zement AG la 14 martie 2014. În hotărâre, Tribunalul a admis în parte și a respins în parte acțiunea reclamantei împotriva Deciziei C(2011) 2367 final a Comisiei din 30 martie 2011 în cadrul unei proceduri în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ⁽¹⁾ al Consiliului (cazul COMP/39520 – Ciment și produse conexe).

În susținerea recursului, recurenta invocă trei motive:

În primul rând, recurenta susține că Tribunalul, atunci când a analizat acțiunea Comisiei, a încălcat principiul proporționalității. Tribunalul ar fi încălcat dreptul Uniunii întrucât nu a luat în considerare ierarhia inerentă principiului proporționalității, potrivit căreia, în caz de dubiu, dintre două măsuri aflate la dispoziție trebuie aplicată măsura mai puțin constrângătoare. Tribunalul a considerat acceptabilă o acțiune directă împotriva recurente prin intermediul unei decizii de solicitare de informații în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 cu simpla mențiune că aceasta ar oferi astfel cea mai mare siguranță a obținerii informațiilor, ceea ce nu ar fi suficient pentru respectarea principiului proporționalității.

În al doilea rând, Tribunalul ar fi examinat într-o măsură insuficientă cazul concret și, astfel, nu ar fi luat în considerare susținerile recurente. Tribunalul nu ar fi examinat cazul concret și nu ar fi luat în considerare împrejurările deosebite în care se afla recurenta. Mai degrabă, Tribunalul ar fi vizat situația unei multitudini de producători de ciment.

În al treilea rând, recurenta susține că Tribunalul a considerat adecvate susținerile formaliste ale Comisiei, încălcându-și astfel obligația de motivare. Tribunalul și-ar fi încălcat obligația de motivare în două rânduri. Pe de o parte, acesta ar încălca cerințele privind obligațiile de motivare a actelor Comisiei care rezultă din articolul 296 al doilea paragraf TFUE și din articolul 18 din Regulamentul nr. 1/2003. Pe de altă parte, Tribunalul nu respectă propriile cerințe privind obligația de motivare. În cele din urmă, această apreciere efectuată de Tribunal conduce la imposibilitatea de a controla respectarea principiului proporționalității. În cazul în care hotărârea Tribunalului ar fi confirmată, s-ar lipsi de conținut principiul proporționalității în cadrul măsurilor de investigare în temeiul articolului 18 din Regulamentul nr. 1/2003.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).